

og gik ham tættere ind paa Livet med Hænderne i Lommerne. „Det er Fanneme for koldt at slibe den af her ovendæks.“

Den respektløse Tone fik Per til at rette sig. Han havde et myndigt Svar paa Læben. Da gik det op for ham, at han rimeligvis var mistænkt for at sidde i Selvmordstanker, og at det havde været herom, der før ved Afløsningen var bleven vekslet nogle sagte Ord mellem Styr mændene.

Han spurgte rent ud Manden, om han troede, han vilde springe overbord.

„Naar De selv siger det, saa vil jeg ikke fragaa, at vi har haft en lille Tanke henad den Kant til. Saadan noget hænder jo, og det er vi naturlig helst fri for, begrundet især paa det meget Vrøvl, det gi'er bagefter med Forhør og den Slags. Det er saamænd ikke længer siden end nu i Høsten, at vi havde det Uheld med en Mand, der sprang i Søen for os, netop i det her Farvand.“

„Hvad var det for en Mand?“

„Det var en Dækspassager. Han var fra Horsens. Det var nok gaaet ham forkert i Verden, sa' de. Vi saae ikke andet af ham end hans Hat; og han har ikke ladet høre fra sig siden. Saa han er nok gaaet i Makrellerne.“

Per tog uvilkaarligt Øjnene til sig, sagde derpaa Godnat og søgte ned under Dækket.

I et Par Timer laa han nede i den beklumrede Salon mellem en Samling prustende og stønnende Mennesker og kunde ikke falde i Søvn. Tankerne vilde ikke hvile. Han følte, at der i denne Nat fuldbyrdedes en længe forberedt aandelig Fødsel i ham. Det var, som om der i Mulm og Taage var ved at oplade sig en ny Verden for ham, hvortil han endnu kun daarligt kunde skimte Vejen. Hvad der laa bag ham, svandt hen i Intethed. I en gammel værkbruden Præstekones Lignelse havde der aabenbaret sig for ham en Kraft, mod hvilken selv en Cæsars Vælde nu syntes ham fattig og ringe, — en Kraft og Storhed i Lidelsen, i Forsagelse, i Opofrelse.

Han laa med Hænderne bag Hovedet og saae med vidtaabne Øjne ud i Halvmørket under en angstfuld Forudfølelse af de